

KRIZĖS PRIEŽASTYS

➤ 2 psl.

KODĖL KENČIA MŪŠŲ PLANETA?

➤ 4 psl.

IEŠKANT DALELĖS, IŠ KURIOS GIMĖ PASAULIS

➤ 5 psl.

GYVENIMAS DVASINIŲ SAPNŲ PASAULYJE

➤ 8 psl.

MEILĖ - IŠŠIFRUOTA

➤ 6 psl.

PASAULINĖ KRIZĖ – GAMTOS UŽUOMINA

Šiandien, kai finansų krizė aiškiai parodė, kaip visos valstybės ekonomiškai viena nuo kitos priklauso, daugelio šalių žymūs politikai ir finansininkai stengiasi dirbti išvien, bandydami rasti išeitį iš susidariusios padėties.

Pasak 63-iosios JTO Generalinės Asamblėjos pirmininko Migelio d'Eskoto Brokmano: „Nei „Didysis aštuonetas“, nei 15-os ar 20-ties lyderiaujančių šalių forumas jau nebegali išspręsti visų pasaulinių problemų. Ilgalaikiai sprendimai turi būti rasti dalyvaujant visoms 192 šalims. Tik toks dalyvavimas padės grąžinti žmonių pasitikėjimą vyriausybėmis ir finansų institucijomis. Tokios dalinės priemonės, kaip bankų gelbėjimas ir kreditų rinkų stabilizavimas, jau nebepadės.“

Civilizacijos raida atvedė į tokia visų tarpusavio priklausomybę, kad mums tenka susitaikyti su mintimi, jog žmonija yra vienas vienoje planetoje egzistuojantis organizmas, ir kurti bendras vertybes bei steigti tarptautines valdymo institucijas.

Šios užduoties sudėtingumą lemia ne tik milžiniškas organizacinis darbas, kurį reikia atlikti. Totalitarinių režimų egzistavimas, terorizmas ir religinė nea-

pykanta, geopolitinė priešprieša ir pretenzijos būti pasaulio lyderiais – visa tai byloja apie žmonijos nepasirengimą vienytis. Tačiau jei ir toliau egzistuosime kaip atskiros, tik savų interesų paisančios valstybės, ims grėsti pavojus.

Finansų krizė – ne vienintelė grėsmė. Šiandien daugiau nei trisdešimtys šalių gyventojai kenčia badą. Pasaulinės grūdų atsargos pasiekė žemiausią lygį per paskutiniuosius 26 metus. Azijos šalyse nuvilnijo alkanųjų maistų banga. Maisto produktų stygius gali tapti karų ir valstybinių perversmų priežastimi.

Ne mažesnę pavojų kelia ir ekologinė krizė. Šiltnamio efekto stiprėjimas lemia globalinį atšilimą ir pasaulinio vandenyno lygio kilimą. Tai kelia grėsmę, kad gali būti užtvindyti tankiai apgyvendinti upių deltų rajonai Vakarų Europoje ir Pietryčių Azijoje. Klimato pokyčiai sukelia uraganus, cunamius ir katastrofiškus upių potvynius.

Ozono sluoksnio irimas sukelia ultravioletinio spinduliavimo, silpninančio žmonių imuninę sistemą ir mažinančio augalų derlingumą, stiprėjimą. Ekosistemos nebespėja atsinaujinti dėl nesaikingo gamtinių išteklių naudojimo. Pagrindinių aplinkosaugos organizacijų ekspertai mano, jog esant dabartiniams vartojimo tempams 2030 metais žmonijai prireiks dar vienos planetos.

Ši sunki situacija, kurioje šiandien atsidūrė žmonija, nėra atsitiktinė. Remiantis kabalistų tyrinėjimais, jos tikslas – atvesti mus į visiškai kitą egzistavimo pakopą.

Visoms šioms problemoms spręsti reikalingi koordinuoti vieningos žmonijos veiksmai. Tačiau būtinam susivienijimui trukdo žmogaus prigimties egoistiškumas. Nors mes ir pajėgiame atsisakyti dalies asmeninių interesus, tačiau gindami savo šeimos, gimtojo miesto, savo tautos interesus, veikiame kaskart vis egoistiškiau. Taip pažeidžiame pagrindinį gyvųjų sistemų dėsnį, pagal kurį visos sudėtinės bet kurio gyvo organizmo dalys turi veikti bendram labui.

Žemės planetoje ir toliau vyksta gyvybės evoliucija, pagal kurios

dėsnius susiformavo akmenys ir augalai, gyvūnai ir žmogus. Evoliucija, padedama mums įdiegtos egoistinės, skatinančios vystytis jėgos, veda mūsų civilizaciją į priekį.

Pavienės gentys, gyvenę tamsose olose, tapo daugiatautėmis valstybėmis. Mes sukūrėme kultūrą ir mokslą, šiuolaikines technologijas ir didmiesčius. Vis glaudžiau sąveikavome ir komunikavome, vienijomės į bendrą daugialypį organizmą. Bet tai ir yra mūsų raidos paradoksas – susivienyti mums trukdo ta pati egoistinė jėga, kuri ir atvedė prie susivienijimo slenkščio.

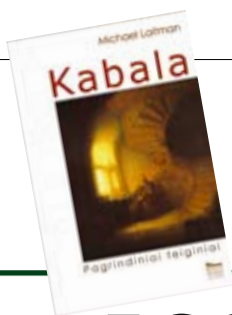
Nė vienas evoliucijos virsmas neįvyksta be sunkių sukrėtimų. Kiekvieną naują visuomenės raidos pakopą lydėjo karai ir maištai, epidemijos ir gamtos kataklizmai. Galbūt tai mūsų laukia ir dabar, bet galbūt ir ne.

Iki šiol visuomenės raida vyko be mūsų sąmoningo dalyvavimo. Pakludamos evoliucijos dėsniai sociume gimdavo naujos visuomeninės jėgos. Žmonės, kuriuose šios jėgos pasireiškėdavo ryškiausiai, tapdavo lyderiais. Tautos ir politinės grupuotės susidurdavo tarpusavyje. Taip rutuliojosi istorija, ir mes keitėmės, veikiami raidos dėsnio. Tačiau jei dabar nelauksime, kol evoliucijos procesas pervažiuos mus savo sunkiais ratais, o panorėsime savo valia žengti keletą žingsnių gamtos mums siūloma kryptimi, procesas gali pakrypti visiškai kitaip.

Išoriškai mes jau susieti daugybe ekonominių, informacinių ir kultūrinių ryšių. Mums teliko pakeisti savo santykį vienas su kitu. Jeigu suvoksime save kaip vieną visetą, visi mūsų finansiniai, geopolitiniai, religiniai prieštaravimai išsispręs savaime. Tapsime saugūs, rasime geriausius užimtumo užtikrinimo ir materialinių vertybių paskirstymo būdus, išspręsimė išsilavinimo ir sveikatos apsaugos klausimus. O suderinę savo vidinius prieštaravimus, rasime jėgų ir priemonių ekologiškai krizei įveikti.

Ši sunki situacija, kurioje šiandien atsidūrė žmonija, nėra atsitiktinė. Remiantis kabalistų tyrinėjimais, jos tikslas – atvesti mus į visiškai kitą egzistavimo pakopą. Pasiekę šią pakopą išvysime save, stovinčius veidą į veidą su ta vienintele jėga, kuri su tikru tėvišku rūpesčiu vysto šį pasaulį ir mus jame kur kas džiaugsmingesnio ir laimingesnio egzistavimo link.

MICHAILAS ARŠAVSKIS

Kabala. Pagrindiniai teiginiai

„Mes egzistuojame tam tikrų dėsnių pasaulyje ir pažeisdami juos kaip bausmę gauname sugadintą aplinką, visuomenę ir save pačius.“

EGOISTINĖS EKONOMIKOS MECHANIZMAI

Krizės sukelti mecha- nizmai žinomi gana seniai: pajamos gaunamos už realizuo- tą produkciją yra didesnės negu išlaidos, skirtos jai pagaminti, o gamyboje dalyvaujantys dar- buotojai už savo paslaugas gau- na mažiau nei vertę, kurią jie sukuria. Viena vertus, kapita- las bando maksimaliai išplėsti rinkas, pagaminti ir realizuoti kuo daugiau prekių, kita vertus, maksimaliai mažina sąnaudas, ribodamas darbo apmokėjimą. Tačiau būtent tas pats darbuoto- jas yra pagrindinis galutinis var- totojas, kuris sumoka už prekes ir kurio dėka vyksta ekonomikos augimas. Deja, jis neuždirba pa- kankamai pinigų, kad išpirktų visas pagamintas prekes. Tokio- je situacijoje įvyksta vadinamoji perprodukcija, kai prekių atsi- randa daugiau, negu gali būti

realizuojama. Bet tai vyksta tik teoriškai... Praktiškai produkci- jos perteklius išperkamas kredi- tų pinigais. Kapitalas finansuoja savo darbo jėgą, kad ji pirktų pagamintas prekes. Kuo kreditų pinigai pigesni, tuo labiau plečia- si rinkos, kyla vartojimas, didėja darbo užmokestis, gimsta naujos verslo rūšys, plečiasi paslaugų ir prekių įvairovė... Nesikeičia tik principai: visada uždirbame dau- giau negu gauname ir esame ska- tinami skolintis bei pirkti dau- giau negu uždirbame – į skolą.

Dabar pažvelkime į šį rinkos me- chanizmą pinigų atžvilgiu. Ne- sunkiai pastebėsime, kad būtina nuolat didinti cirkuliuojančių pinigų kiekį, nes reikia išpirkti naujai pagamintas prekes ir pas- laugas, kurių pagaminama šiek tiek daugiau, negu už savo atly-

ginimą gali nupirkti jas pagami- nusieji. Be to, reikia plėsti prekių ir paslaugų asortimentą bei gerai jas reklamuoti, kad žmonės pa- norėtų pirkti. Dar geriau išnau- doti tarptautinės prekybos priva- lumus savo asortimentu keičian- tis su užsienio rinkomis.

Koks tokios ekonomikos liki- mas? Vieną dieną didžioji žmonių da- lis pasijus perkanti per daug ne- labai reikalin- gų prekių ir paėmusi per daug paskolų.

Tuomet liausis pirkusi prekes ir paslaugas. Dėl to teks nustoti jas gaminti ir atleisti iš darbo jas ga- minusius žmones. Šie, buvę tos pačios sistemos dalimi, susidurs

su sunkumais grąžindami pa- skolas ir pirs tik tai, kas reika- lingiausia. Bankas bijos skolinti,

o žmonės ir įmo- nės skolintis. Ilgainiui visi pradės pirkti tik tai, kas būtiniausia, bendra prekių ir paslaugų gamyba mažės. Lygiai tokiomis proporcijomis mažės darbo už- mokestis bei didės bedarbių ir

beviltiškai prasiskolinusių asme- nų skaičius ir kt...

Aišku, kad kažkas šioje sistemoje ne- gerai. Bet kodėl mes nežinome, kaip su- veiks mūsų pačių sukurto sistemos? Ir kodėl lig šiol sėk- mingai galiojęs eko- nomikos modelis staiga nebeveikia? Kodėl tai vyksta dabar ir apima visą pasaulį? Kodėl in- dividualistinis pro- blemų sprendimas nebeduoda rezultatų? Ir kodėl siauras savųjų interesų paisymas atsisuka prieš mus pačius? Jeigu rūpi atsakymai iš esmės, kabala pasiruošusi jums padėti.

TOMAS BUKELIS

KRIZĖS PRIEŽASTYS: KOKIUS DĖSNIUS PAŽEIDĖME?

Kodėl ištiko finansų krizė?

Patys ekonomistai teigia, kad akcijų rinkos krizės priežasti- mi tapo išaugęs nepasitikėjimas bankais ir įmonėmis. Juk akcijų kainos augimas ar kritimas – tai su bankais ir įmonėmis siejamų lūkesčių augimas ar kritimas.

Negana to, žmonės įtaria, kad net esant krizei įmonės sau pa- silieka padorių pelną/„procentą“. Griūvančių bankų ir įmonių va- dovai žinodami apie būsimą savo bankrotą sau ir bendradarbiams „pumpuodavo“ padidintus at- lyginimus. Todėl ši krizė (o bus dar ir kitokių) – tai pasitikėjimo bankais, verslu ir apskritai ateiti- mi krizė... Pasitikėjimo egoisti- nių tarpusavio santykių sistema bei jos galimybės ir toliau re- guliuoti mūsų gyvenimą krizė.

Vienintelė krizės priežastis

Kabala mano, kad krizės priežas- tis viena: pusiausvyros su Gamta dėsnio nepaisymas. Būtent tai, kad nesilaikoma pusiausvyros pačiame aukščiausiam – žmo- gaus lygmenyje, t. y. tarpusavio santykiuose žmonės nepaiso principo „Mylėk artimą kaip save“, lemia pusiausvyros pažeidimą žemesniuose lygmenyse: nyksta augmenijos ir gyvūnijos pasauliai, pažeidžiamas negyvo- sios gamtos jėgų balansas. Ir visa tai – mūsų egoistinių minčių, norų bei veiksmų padarinys.

Neatsitiktinai žymiausi pasaulio finansininkai teisingai nurodė finansinės krizės priežastį: tai – moralinių vertybių krizė, kai pra-

turtėjimo troškulys sukėlė tarsi lavina didėjantį neatsakingo kau- pimo procesą. Bet, kaip matome, kančios žmonės, netgi finansni- nkus, moko suvokti jų nelai- mių priežastį. Galiausiai didžiulės kančios (iki bado ir išmirimo) privers mus keisti savo egoistinių santykį su žmonija ir pasauliu.

Tačiau mažai kas nutuokia, kad be dėsnių, veikiančių mūsų fizinį kūną, egzistuoja dėsniai, veikian- tys mūsų sielą. Šiame pasaulyje nematome sielų, o jų tarpusavio ryšiai nuo mūsų paslėpti. Bet tai nesušvelnina dėsnių veikimo – jie neišvengiamai mus veikia, net jei to neįjauname.

Kai pažeidžiamas gamtos dėsnis

Kaip žinoma, gamtos dėsniai vei- kia nepriklausomai nuo to, ar ži- nome apie juos, ar ne. Niekas ne- tikrina traukos dėsnio veikimo šokdamas pro langą – rezultatą iš gyvenimiškos patirties žino kiekvienas.

Pagal šiuos dėsnius visos sielos yra susijusios viena su kita ir su- daro vieną, harmoningą bei su- balansuotą sistemą, egzistuojan- čią paklūstant atidavimo principui – kiekvienas maksimaliai duoda, o iš sistemos ima tik būtiną mi- nimumą.

Vystydami žmonija pasiekė tokią būklę, kai kiekvienas nori duoti minimaliai, o visus aplin-

kui išnaudoti maksimaliai, siek- damas asmeninio prisipildymo. Tai tapo norma ir mes, beje, šito jau net nepastebime. Kiekvienas nori laimėti loterijoje – inves- tuoti litą ir išlošti milijoną. Iš kur atsiranda milijonas? Iš mi- lijono žmonių, sudėjusių po litą. Kitaip tariant, kiekvienas trokšta iš visų kitų pasiglemžti sau vienam. Ir manoma, kad tai visiškai normalu.

Bet tai sukelia disonansą tarp mūsų dvasinio ir fizinio egzistavi- mo. Dvasinio dėsnio pažeidimas mūsų fiziniame pasaulyje lemia matomus ir jaučiamus reiškinius – tokius kaip ši finansinė krizė, kuri yra tik dalinis bendros visų socialinių ryšių krizės pasireiš- kimas. Finansinė sistema – pati pažeidžiamiausia ir tarsi kraujas organizme persmelkianti bei ap- jungianti visą pasaulio bendriją. Finansinės sistemos dalyse nie- kas nepasikeitė – krizė grynai psichologinė: atsiskleidė netei- singas ryšių naudojimas, kurio rezultatas – pasitikėjimo prara- dimas ir pačios sistemos griūtis.

Pasaulį kuria kiekvienas

Mes pasiekėme tokią būseną, kai išoriniai dalykai – mūsų inte- gruo- tų sistemų struktūra ir darbo principai tampa mažiau svarbūs nei mūsų mintys ir ketinimai, su kuriais visu tuo naudojames.

Jei mes, t. y. kiekvienas iš mūsų, savo santykių su aplinkiniais ne- pakeisime į ryšius, atitinkančius sielų tarpusavio priklausomybę, tai ir toliau priešinsimės gamtos dėsniams, ir šie dėsniai neigia-

mai veiks mus su vis galingesne jėga. Niekas negalės likti nuoša- lyje, nebus žemėje tokios vietos, kurioje būtų galima pralaukti.

Nori išsigelbėti, kai aplink griūva pasaulis, – pradėk nuo savęs, nuo savo santykių su aplinkiniais, niekas kitas tau nepadės.

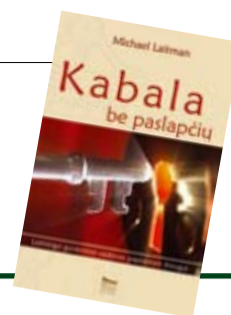
Kiekvienas iš mūsų kuriame pa- saulį – ir tai visų mūsų pasau- lis. Sukurtas daroje su gamtos dėsniais jis gali mums suteikti begalinę, neįtikėtiną gerovę, o grindžiamas egoizmu – didžiules kančias, kurios vis tiek prispirs mus pasikeisti.

Kiek tęsis pasaulinė krizė?

Pasaulinė krizė tęsis tol, kol žmonės nesupras jos priežasčių ir tikslo – ir nepradės taisyti sa- vęs bei visuomenės, kad ji taptų tokia, kokia turi būti globalioje sistemoje, ką mes dabar atsklei- džiam. Kelio atgal nėra. Mes pakilome aukščiau individualaus vystymosi lygmens ir tapome globaliai susieti, todėl privalome laikytis globalios sistemos dė- snių. Šiandien Gamta su mumis elgiasi kaip su vienu organizmu, kurio visos dalys susiję, – tokie mes ir turime tapti. Tai būtina mūsų išlikimui. Bet kol kas žmo- nės dar nesupranta tikrųjų krizės priežasčių.

Pagal www.kabbalahbooks.ru

„Mums atsiveria dvi galimybės: galime pasirinkti vystymąsi spaudžiant gamtai (skausmingai) arba vystytis neskausmingai, patiems dalyvaujant savo sąmonės tobulinime.“

KABALOS MOKSLAS IR GYVENIMO PRASMĖ

www.laitman.lt

Michaelio Laitmano dienoraštis

PASAULIS PO KRIZĖS BUS RADIKALIAI NAUJAS

Mokslininkas kabalistas, klasikinės kabalos tyrėjas, ontologijos ir pažinimo teorijos profesorius Michaelis Laitmanas atsako į aktualius klausimus apie krizę

Kodėl visi taip bijo krizės?

Visos praėjusios krizės buvo kitokios, suprantamos, ne visuotinės. O ši – globali, pasaulinė, nepanaši nė į vieną ankstesnę. Nėra aiškių receptų, kaip ją pašalinti. Bandoma daryti tai, kas buvo daroma ir per ankstesnes krizes (padėti bankams), bet niekas nepadės, – situacija privers atrasti tikrąją priežastį – egoistiniai santykiai uždaroje sistemoje tarp jos dalių priveda prie sistemos žlugimo.

Visi kalba, kad krizę sukėlė Amerika, o jūs sakote, jog ji sisteminė, nes kilo todėl, kad mes patekome į globalių ryšių sistemą. Kas teisybė?

Abi nuomonės teisingos, nes Amerika, kaip labiausiai išsivysčiusi pasaulio šalis, pirmoji aptiko šią (globalią, o ne savo!) krizę. Kitus ji pasieks tik po kažkiek laiko. Taigi Ameriką koneveikia be reikalo – dėl jos ekonomikos klesti Europa, Kinija, Japonija, JAE ir net Rusija. Nes Amerika viską perka. Dabar liausis pirkusi ir visi supras, kaip tai buvo

gerai! Jūs patys galėsite atsakyti į daugelį klausimų, jeigu į viską, kas vyksta, žiūrėsite kaip į vieno vieningai veikiančio organizmo gyvenimo įvykius...

O kodėl krizė prasidėjo nuo bankų?

Todėl, kad jie yra visos Amerikos ekonomikos pagrindas, laisvosios rinkos pavyzdys. O dabar juos supirkinėja valstybė. Rinkos laisvė bus apribota, kaip ir Europoje. Tačiau būtent pinigai, turtas – žemiško prisipildymo ekvivalentas, tai, kas „riša“ žmones tarpusavyje, leis mums greitai suprasti, kad bendras krizės pagrindas yra egoistiniai žmonių santykiai ir kad norint išgyventi būtina juos pakeisti tarpusavio rūpinimusi.

Tačiau rūpestis kitu bus egoistinis, kaip kad šiandien darbdavys „rūpinasi“ darbuotojo sveikata?

Absoliučios visų pasaulio žmonių ir įmonių tarpusavio priklausomybės sistema taip greitai aiškėja, kad netrukus kiekvienas tiesiog savo kailiu jausime mūsų santykių – valstybinių, o po to ir asmeninių – svyravimus. Suvoki-

mas, kad sėkmė ir saugumas priklauso nuo tarpusavio santykių (ne išorinių, o vidinių, jaučiamų širdyje) privers mus ieškoti būdų, kaip neapykantą ištaisyti į meilę!

Kas šį laikotarpį išgyvens lengviau?

Kas mažiau susijęs su visu pasauliu. Organizme, kai skauda koją, pilvą, ranką, – skausmas jaučiamas galvoje. Todėl šalys bandys atsitolinti nuo globalizacijos. Tačiau tai joms nepadės, nes tokiu atveju jos nustos vystytis. Be visaverčio bendravimo, keitimosi jų raida sustos ir pasuks atgal į feodalizmą. Visi instinktyviai bandys grįžti atgal, tačiau tuo tik lėtins procesą ir gaus dar stipresnius smūgius – kaip „apgydant“ ar neteisingai gydant ligą arba vietoj vaistų duodant raminamuosius. Juk žmonių visuomenė – tai gyvas organizmas!

Kokia Jūsų nuomonė apie krizės ypatumus Rusijoje?

Rusija globalinę ekonominę krizę pajus labiau nei Europa, Amerika, Kinija. Rusija patirs ir savo pačios

krizę, savimeilės, išskirtinumo, imperinės sąmonės krizę. Ji suvoks savo priklausomybę pasauliui, būtinybę nebūti piktavališkai ir karingai. Suvoks, kad kitaip ji neišgyvens. Kaltinti dėl krizės Ameriką nėra problemų sprendimas.

Kokia valiuta pasaulyje išliks?

Pasaulis po krizės bus radikaliai naujas, tačiau Amerika sukaupe mokslinį-techninį potencialą, su niekuo nepalyginamą pramoninę bazę, tad ji ir liks pirmaujančia bei turinčia stipriausią pasaulyje ekonomiką valstybę. Ir nors jos kritimas bus didesnis nei visų kitų, tačiau santykinai, skaičiais, o pragyvenimui dar liks. Viskas

žlugs, išskyrus amerikietiškas aukščiausias technologijas. Amerika pradės realią gamybą, kuri sugrįš atgal iš užsienio, Kinijos. Dėl to užsienis ir Kinija „kris“.

Ar krizė tiesiogiai veikia tik finansus?

Ne tik, ir politiką! Manau, kad Amerika traukiasi iš pasaulio policininko vaidmens. Dabar visiems teks tai daryti: Iranas ir Pakistanas pajudės Kaspijos jūros link, o Kinija – į Sibirą. Islamas paprasčiausiai pripildys silpnai krikščionišką ir pusiau musulmonišką Rusiją. Kaip atsakas į tai ant patriotizmo bangos iškilis fašizmas...

Pagal www.laitman.lt

Kabalos išmintis (gavimo išmintis) atsirado maždaug prieš 5000 metų, kai žmonės pirmą kartą pradėjo kelti sau klausimą apie būties prasmę. Tie, kurie ją suvokė, ėmė vadintis kabalistais, jie galėjo atsakyti į klausimą apie gyvenimo prasmę ir žmonių vaidmenį visatoje.

Tačiau daugumos žmonių norai buvo pernelyg maži, kad pažadintų šių žinių siekį. Taigi kabalistai, pamatę, jog žmonijai nereikia jų išminties, paslėpė ją ir slapčia rengė tiems laikams, kai visi galės ją suvokti. Tuo tarpu žmonija plėtojo kitas savo veiklos kryptis, tokias kaip religiją ir mokslą.

Šiandien, kuomet vis daugiau žmonių įsitikina, jog nei religija, nei mokslas neatsako į esminius gyvenimo klausimus, paaiškinimų pradeda ieškoti kituose šaltiniuose. Ateina metas, kurio laukė kabala, ir todėl būtent dabar ji vėl iškyla į viešumą, kad atsakytų į klausimą apie mūsų egzistencijos prasmę.

Knyga „Zohar“, savotiška kabalos „Biblija“, buvo parašyta maždaug prieš 2000 metų. Joje aiškinama, jog XX amžiaus pabaigoje žmonių egoizmas pasieks neregėtai aukštą lygį.

Kaip teigia kabala, kuo daugiau žmogus nori, tuo tuštesnis jaučiasi. Taigi nuo XX amžiaus pabaigos žmonija patiria didžiausią tuštumą. Knygoje „Zohar“ taip

pat rašoma, kad pradėjusi jausti tokią tuštumą žmonija ims ieškoti būdo išsivaduoti iš tos būsenos ir prisipildyti. Tada, anot knygos „Zohar“, ateis metas visai žmonijai atskleisti kabalą, padedančią supanašėjus su gamta įgyti pilnatvę.

Neprisipildysime akimirksniu ir ne visi vienu metu. Kad tai įvyktų, žmogus turi norėti išsitaipyti.

Taisymsi metu ugdoma mūsų pačių valia.

Taisymasis prasideda žmogui suvokus, kad jo egoistinė prigimtis yra viso blogio šaltinis. Tai labai asmenišką ir stiprų išgyvenimą, kuris neišvengiamai sukelia norą pasikeisti, iš egoizmo pereiti į altruizmą.

Anot kabalos, Kūrėjas į mus žiūri kaip į vieną bendrą būtybę. Mes

bandėme pasiekti savo tikslų egoistiškai, bet šiais laikais imame suvokti, jog problemas galima išspręsti tikta kolektvyviai ir altruistiškai. Kuo labiau įsisąmoninsime savąjį egoizmą, tuo stipriau norėsime pakeisti savo prigimtį. Atsiradus kabalai mes to nepadarėme, bet galime padaryti šiandien, nes dabar jau žinome, kad pasikeisti būtina!

Per penkis tūkstančius evoliucijos metų žmonija išbandė įvairius būdus, kaip patirti malonumą, – nusivylusi vienais būdais ji išrasdavo kitus. Viena metodika keisdavo kitą, bet mes netapome laimingesni. Dabar, atsiradus kabalos metodui, kurio tikslas – ištaisyti aukščiausio lygio egoizmą, mums nebereikia eiti nusivylimų keliu. Padedami kabalos galime paprastai ištaisyti savo didžiausią egoizmą ir visi kiti ištaisymai vyks kaip domino efektas. Šio taisymosi metu galėsime patirti pilnatvę, dvasios pakilimą ir džiugesį.

Pagal knygą „Kabala be paslapčių“

Kas yra kabala?

„Žmogaus kelias, suvokiant aukščiausių valdančių jėgą, prasideda, kai imama klausti apie gyvenimo prasmę, kančias, kūrinių priežastį, likimą ir atsitiktinumą.“

KODĖL KENČIA MŪSŲ PLANETA?

APLINKOS KRIZĖ: VIDINĖS PRIEŽASTYS IR IŠORINĖS PASEKMĖS

Nerimą keliantys faktai

Visuomenės informavimo priemonės mums nuolat praneša apie stichines nelaimes, aplinkos taršos masto didėjimą: 2008 m. Kinijoje įvykęs žemės drebėjimas nusinešė šimtų tūkstančių žmonių gyvybes, nyksta ar ant išnykimo ribos atsidūrė daugybė faunos ir floros rūšių, didmiesčiai dūsta nuo automobilių išmetamųjų dujų, daugiau nei penktadaliui pasaulio gyventojų trūksta maisto ir švaraus geriamojo vandens, tirpsta ledynai, grasinantys apsemti dideles Žemės rutulio dalis... Sąrašą būtų galima tęsti be galo. Minėti faktai verčia sunerimti ne tik ekologus, klimatologus, bet ir eilinius visuomenės narius.

Daugiaplanes aplinkos problema bandoma spręsti tarptautinių konferencijų, susitikimų metu, politikai ir ekspertai siūlo įvairius aplinkos krizės įveikimo planus, būdus, priemones: siūloma kaip įmanoma labiau mažinti CO₂ išmetimą į aplinką, plėtoti „žaliąsias“ technologijas, perdirbti atliekas, taupyti energiją ir pan. Buvęs JAV viceprezidentas Alas Goras, 2007 metų Nobelio Taikos premijos laureatas, šiuo metu aktyviai pasinėręs į aplinkosaugos problemų sprendimą, savo knygoje „Nepatogi tiesa“ teigia, kad tradicinę energetiką būtina keisti alternatyvia, naudojant saulės, vėjo, vandens energiją, bei ją taupyti ir pan.

Atrodytų, jog visiškai akivaizdų, ką reikia daryti, idant aplinkos krizė taptų valdoma ir per tam tikrą laiką būtų įveikta. Valstybės įsipareigojo mažiau teršti aplinką, rūšiuoti atliekas ir naudoti minimaliai aplinką teršiančius automobilius, tačiau aplinkosaugos problemų nemažėja. Priešingai, jų tik daugėja – vyksta

sparti klimato kaita, sunkiais padariniais grasinanti daugeliui planetos žmonių, mažėja švaraus geriamojo vandens, maisto, o salynų valstybės per artimiausius dešimtmečius yra pasmerktos būti nuplautos vandenyno...

Kur slypi aplinkos krizės priežastys?

Iš pirmo žvilgsnio atrodo, jog norint išspręsti blogėjančią ekologinę situaciją dėl žemės, vandens ir oro užterštumo, floros ir faunos nykimo, būtina veikti augalijos bei gyvūnijos lygmenyse ir negyvojoje gamtoje, pavyzdžiui, rūšiuoti atliekas, sodinti medžius, nemedžioti gyvūnų ir pan.

Tačiau turime žinoti, kad mus veikia viena altruistinė Gamtos jėga, vadinama Kūrėju. Ji yra nedaloma ir tik mūsų vaizduotė ją dalija į keturis skirtingus lygmenis: negyvąjį, augalinį, gyvūninį ir žmogaus. Pirmieji trys lygmenys yra harmoningai subalansuoti, o ketvirtajam kūrinių lygmeniui priklausantis žmogus, deja, egoistiškai

išnaudoja visus keturis lygmenis. Jis paprasčiausiai nesuvokia, kad ne išoriniai veiksmi, tokie kaip atliekų rūšiavimas ar į atmosferą išmetamo CO₂ kiekio mažinimas, o būtent žmogaus prigimties vidinė kaita iš egoistinės į altruistinę, gali lemti teigiamus pokyčius ir žemesniuose materijos lygmenyse.

Žinoma, žalieji yra už „žemiškųjų metodų“ panaudojimą, siekiant apsaugoti gamtą. Tačiau praktika rodo, kad jokios mūsų pastangos nepadedą net minimizuoti neigiamų aplinkos poveikių, jau nekalbant apie jų kontrolę. Ir, anot kabalos mokslo, nepadės, nes aplinkos krizę gali įveikti tik žmogaus santykio su Kūrėju pušausvyros atkūrimas.

Sprendimo raktas – kitoje plotmėje

Privalome įsisąmoninti, jog savo išoriniais veiksmais šio pasaulio lygmenyje nieko negalime pakeisti, nes, pasak kabalistų, mūsų pasaulis – tai pasekmių pasaulis. Ir jeigu norime kažką pakreipti teigiama linkme, tai būtina pakilti į tą lygmenį, iš kurio į mūsų pasaulį nusileidžia mus valdančios jėgos. Moksliniai tyrimai taip pat patvirtina hipotezę, kad mūsų sudeginamos naftos ar dujų kiekio mažinimas bei kiti veiksmi, pvz., transporto ekologizavimas, iš esmės nieko

nelemia. Panašu, kad pasaulis juda tam tikra iš anksto nustatyta trajektorija...

Kabalos mokslas aiškina, kad norint kažką pakeisti, pirmiausiai būtina keisti santykius tarp žmonių. Pasaulį iš tikrųjų paveiksime tik tada, kai savo santykį su kitais iš neapykantos pakeisime į meilę. Nes ši jėga kur kas galingesnė už atominę bombą. Kad ir kaip tolima, keista ar nesuprantama tai atrodytų, – moksliniai tyrimai tai irgi patvirtina – žmogus savo blogomis mintimis ir norais leidžia vis labiau kerotis blogiui visame pasaulyje. O kaskart sti-

prėjantys gamtos smūgiai vis labiau mums primena, kad privalome taisyti tik save, o ne fizinę aplinką.

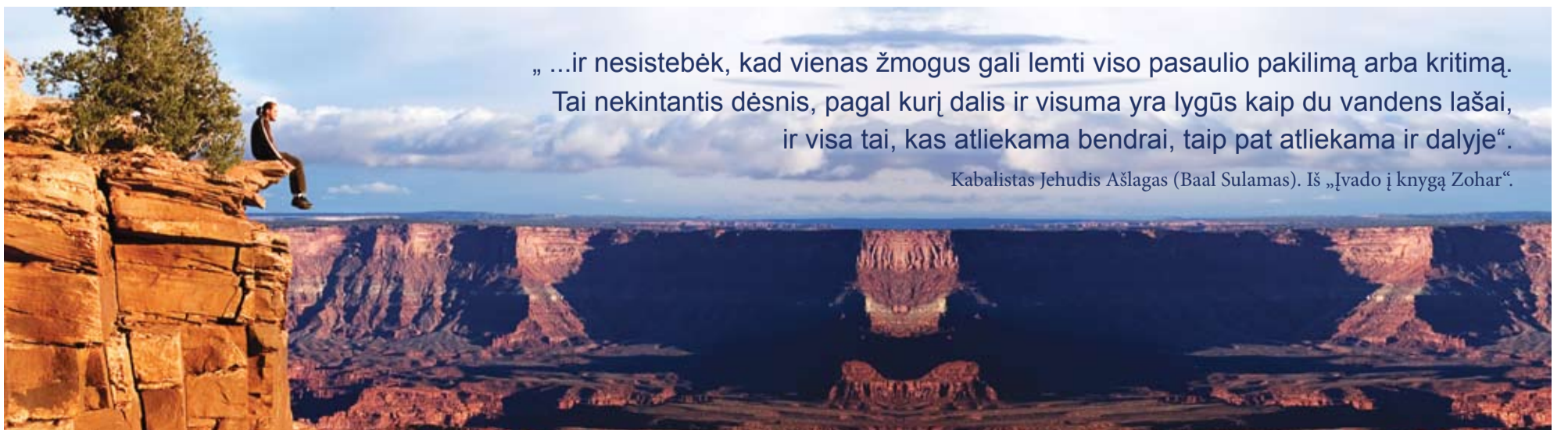
Mūsų vidinis disbalansas su Gamta, arba Kūrėju, ir lemia visas gamtos nelaimes materialiajame lygmenyje. Jokie mūsų planai, programos ar deklaracijos, siekiant sumažinti žmogaus neigiamą įtaką aplinkai, neduos nieko gero, jeigu juose nebus dieviškosios dalelės – atidavimo ir meilės savybės.

Taip yra todėl, kad Gamtos veiksmai tikslingi. Jų poveikis mūsų pasauliui – tai ne Gamtos reakcija į mūsų veiksmus negyvosios, augalinės ir gyvūninės gamtos atžvilgiu, o jos reakcija į žmonių tarpusavio santykius. Žmogus apima visą gamtą, viskas vystosi žmogaus dėka priklausomai nuo jo išsivystymo lygio.

Žmogaus lygmuo yra visa ko matas, kadangi viskas sukurta jam, tačiau sykiu Gamta „spaudžia“ žmogų tam, kad priverstų jį keistis, – egoistinį santykį su kitais žmonėmis keičiant į altruistinį ir elgiantis su jais kaip tėvas su savo vaikais. Tokiu atveju mes taptume integralia gamtos dalimi, pasikeistų mūsų santykis su kitomis jos dalimis. Jokie prievartiniai metodai, kuriais visuomenė siekia permainingų, nepakeisto, ko reikalaujama iš mūsų – pakeisti save!

Jeigu tai suvoksime, išvengsime ar bent jau sušvelninsime ir gamtos smūgius. Tačiau net ir suvokdami būtinybę pasikeisti, neturime supratimo, kaip tai atlikti. Kaip tik apie tai kalba dar senovės Babilone atsiradęs kabalos mokslas, kuris pateikia atsakymą, kaip mums visiems susivienyti. Tereikia suvokti, kad „aplinkos apsauga“ – tai pirmiausia jos apsauga nuo mūsų pačių egoizmo.

GINTARAS GAIDYS

„...ir nesistebėk, kad vienas žmogus gali lemti viso pasaulio pakilimą arba kritimą. Tai nekintantis dėsnis, pagal kurį dalis ir visuma yra lygūs kaip du vandens lašai, ir visa tai, kas atliekama bendrai, taip pat atliekama ir dalyje“.

Kabalistas Jehudis Ašlagas (Baal Sulamas). Iš „Įvado į knygą Zohar“.

„Žmogui reikia pasiekti tokį lygį, kad vienu metu gyventų ir mūsų, ir kituose pasauliuose. Kartu su mūsų pasauliu jis turi jausti visus supančius pasaulius.“

IEŠKANT DALELĖS, IŠ KURIOS GIMĖ PASAULIS

V. Rapševičius: Laba diena! Atvykau iš Šveicarijos, kur dalyvauju hadronų kolaideryje vykdomuose eksperimentuose. Šių eksperimentų tikslas – atrasti dalelę, nuo kurios viskas prasidėjo, tą pačią mažiausią plytelę, iš kurios susideda pasaulis. Tai „Higso bozonas“ – dalelė, kuri „atsakinga“ už masę, o masė, gravitacija – tai viena pagrindinių Visatos jėgų. Šių eksperimentų išvados gali būti labai įdomios.

M. Laitmanas: Arba, atvirkščiai, parodys, kad mes stovime prieš kažkokią sieną, už kurios jau nieko negalime pajusti.

V. R.: Taip. Tai ta baigtis, kurios mokslininkai nesakys, kad bijo, bet galvoja, jog tolesnei mokslo raidai tai būtų labai blogai.

M. L.: Manau, kad mokslui negali būti blogos baigties, nes iš principo, jei mes stengiamės atskleisti tiesą, tai nesvarbu, kokia ji. Galbūt ji sustabdys mus ir kelis dešimtmečius ieškosime, koku būdu vis dėlto toliau skverbtis į kūrinių: imti ją jausti, tirti. Galbūt tam mums prireiks visiškai kitokių prietaisų.

Pasaulį suvokiame savo penkiais jutimo organais, – teigia kabalos mokslas, – laikas, erdvė, judėjimas egzistuoja mumyse kaip mūsų vidiniai parametrai. Galime manyti, jog erdvė gali būti daugiamatė, tačiau vis tiek suvedame ją į trimatę. Mes nepajėgiamė ištrūkti už penkių juslių rėmų ir tai riboja mūsų realybės suvokimą. Tačiau mus supanti realybė gali būti visiškai kitokia... Prietaisai, kuriuos kuriame šiandien, – papildomos ausys, akys – plečia tik mūsų jautimo diapazoną. Būtent tai – mūsų žemiškojo mokslo ribotumas. Net jeigu šiame kolaideryje ir vyksta kažkokie reiškiniai, kurių aš negėbu pajusti jokiais prietaisais, tai jų ir nesuvoksiu.

V. R.: Apie laiką. Laikas – tai pastovi įvykių kaita, ir mes laiką matuojame pagal šiuos įvykius. Jie mums yra tam tikras etalonas. O kas yra žmogiškas laikrodys ir kuo jis skiriasi nuo šių – „negyvų“? Juk matome, kad kartais žmogui lai-

Kabalistas profesorius Michaelis Laitmanas ir mokslų daktaras, pasaulinio fizikos eksperimento Šveicarijoje dalyvis Valdas Rapševičius svarsto apie „Higso bozoną“, Didįjį sprogimą, Visatos gimimą ir kaip negyvoje medžiagoje kilo gyvenimas...

kas bėga greitai, kartais – lėtai.

M. L.: Yra astronominis laikas, matuojamas negyvosios gamtos lygyje, kai fiksuojame jį, sugretindami Saulės, Mėnulio, Žemės sukimosi vienas kito atžvilgiu. Čia nėra žmogiškojo faktoriaus ir tas laikas mūsų atžvilgiu absoliutus. Yra laikas, kurį nustatome jau savo atžvilgiu. Tačiau bet kuriuo atveju ir astronominis laikas, ir mano asmeninis laikas – nustatomas mano pojūčiais.

Dvasiniame pasaulyje laikas tėra įvykių seka. Tarpai tarp įvykių neįjaučiami. Laikas tarsi taip sukoncentruotas, kad įvykiai keičia vienas kitą nuliniu dažniu. Tai yra tu fiksuoji tik įvykius, bet negali fiksuoti, kad jie įvyko tam tikru laiku. Vadinas, laiko nėra, o yra tiesiog įvykių seka. Tas pats ir su judėjimu. Nėra judėjimo, nes nėra erdvės. Ką reiškia „nėra erdvės“? Mes viską įsivaizduojame esant tam tikrame tūryje. Dvasiniame pasaulyje taip nėra, čia yra savybės, kurios keičiasi, ir judėjimas – tai savybių keitimasis.

Taigi, manau, mokslo tikslas – iš-

eiti į tokią koordinacių sistemą, į tokią dimensiją. Artimiausiu metu mokslininkai suvoks, kad tai būtina. Tada vietoj „traukos“ termino (tai iš esmės pagrindinė fizikos problema, kurios, beje, ji negali atskleisti, – kokia traukos prigimtis) pradės naudoti kabalistinį apibrėžimą – noras. Kabaloje jis – pagrindas. Noras sugerti, noras paimti, absorbuoti, prisipildyti – tai yra traukos jėga.

Iš esmės nieko kito nesukurta, išskyrus norą gauti. Ir atitinkamai, jei mes kylame virš jo, virš šios traukos jėgos, išeiname jau į dvasinę erdvę, kur viskas pagrįsta priešinga traukos jėgai – atidavimo jėga. Štai šių dviejų jėgų priešprieša – trauka ir atstūmimas, arba gavimas ir davimas, – yra grindžiamas kabalos mokslas. Mūsų žemiškasis mokslas irgi artėja tų pačių dviejų pagrindinių parametru link.

V. R.: Taip, įdomu. Tai visiškai kita sąvokų ir pažinimo erdvė...

Beje, man kilo tokia asociacija. Detektoriuose, skirtuose kvarkų plazmai aptikti, taip pat yra tokia sąvoka kaip „įvykis“. Šie keturi de-

tektoriai patys savaime yra labai sudėtingi techniniai įrenginiai. Iš esmės tai didžiuliai magnetai – apie 15 metrų skersmens ir iki 30 metrų ilgio „statinė“. Per sekundę ten surenkamas toks informacijos kiekis, kuris prilygsta informacijai, gautai per visą žmonijos istoriją.

M. L.: Matai, ten taip pat viskas pagrįsta trauka. Mes turime surinkti visą tą informaciją, sukcentruoti, suspausti, ir tik tada kažką nustatyti. Praktiškai tai tarsi viso mūsų žemiško mokslo simbolis ir rezultatas.

O kabalos mokslas teigia: „Niekas nerink, atvirkščiai, iš-eik į antimateriją – ne į gaunančiąją, o į duodančiąją. Ir tada atrasi tas jėgas, kurios iš tikrųjų veikia mūsų pasaulyje.“

Kabala tvirtina, kad mes privalome išeiti iš savo egoistinių jausmų, egoistinių išskaičiavimų, tai yra atsisakyti šių detektorių, kuriais norime viską nustatyti, suprasti. Neužsiiminėk traukos jėga, nekelk sau užduoties, kad tai – svarbiausia. Tu sprasi ją tik tada, kai pradėsi kilti virš jos, skverbtis į davimo jėgą. Taip besielgdami pradėdame naudoti, realizuoti tokias jėgas, kurių čia nėra, kurios yra ne mumyse ir paruoštos naudojimui.

V. R.: Antikos pasaulyje ir net dar viduramžiais žmogus buvo laikomas Visatos centru. Ar tai nėra dvasingesnis pasaulio paveikslas?

M. L.: Žinoma. Žmogus yra Visatos centre. Remiantis visos Visatos stebėjimais, mes esame kažkur mažos galaktikos pakraštyje. Bet tai tik fiziškai, o ne dvasiškai. Iš tikrųjų dvasiškai mes esame Visatos centre. Visos mūsų Visatos jėgos nukreiptos į Žemės rutulį, į žmogų, kuris turi iš mūsų išsvystyti. Tai – centrinis kūrinių taškas.

V. R.: Kaip Jūs galėtumėte apibrėžti, kas yra gyvenimas? Kaip negyvas kūnas virsta gyva būtybe?

M. L.: Tai buvo mano klausimas. Dėl jo ir pradėjau ieškoti kabalos. Kaip šie atomai susijungia į molekules, kurios staiga ima daugintis, ir jose atsiranda tai, ką vadiname protu ir gyvenimu?

Palaipsniui, priklausomai nuo išsvystymo lygio iš negyvosios materijos gimsta augalinė, gyvūninė ir žmogus. Beje, gimsta ne pagal Darviną, o atsiskleidžiant vidiniams informaciniams duomenims, vadinamiems „rešimot“. Po to žmoguje pasireiškia naujas „rešimo“ – dvasinis informacinis genas, kuris pradeda žadinti norą gimti visiškai kitame išmatavime – ne savo viduje, o savo išorėje. Štai apie šią dvasinę mikrodalelę, kuri pasireiškia žmoguje ir kurią vystydamas žmogus kyla jau savo dvasinėje sąmonėje, kalba kabala.

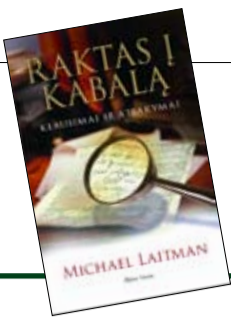
Kai pradėdu savyje vystyti naują gyvenimo rūšį – dvasinį gyvenimą, vystau jį visiškai kitų savybių – davimo savybių pagrindu. Ir tada imu visiškai kitaip suvokti būti – ne savo naudai ar žalai, o tam, kad susijungčiau su visa gamta, virščiau integralia jos dalimi. Žmogus, siekdamas šios būsenos, kerta materijos ribas, pradeda jausti, kad egzistuoja savo kūno išorėje, iš esmės naujoje dimensijoje.

Manau, kad vystydami žemiškasis mokslas prieš priėmimą šių išvadų. Mokslininkai supras, kad reikia vystyti ne pažįstant pačią mechaniką, pačią materiją: šiuose mikroelementuose, dalelėse ir t. t. – juose neatrasime gyvenimo prasmės. Gyvenimo prasmę atrasime jei, atvirkščiai, išeisime už šios materijos ribų. Tada atrasime tas jėgas, kurios sukūrė mūsų Visatą, tada sužinosime mūsų Visatos gyvavimo prasmę, Didžiojo sprogimo ir visų procesų, vykstančių šioje uždaroje mūsų Visatos erdvėje, prasmę. Tam mes privalome ištrūkti iš jos ribų ir ištirti viso to šaltinį. Laukiu, kada tai įvyks.

Reikia vystyti ne pažįstant pačią mechaniką, pačią materiją: šiuose mikroelementuose, dalelėse neatrasime gyvenimo prasmės. Jei išeisime už šios materijos ribų, tada atrasime tas jėgas, kurios sukūrė mūsų Visatą.

WWW.KNYGOS.KABALA.LT

Raktas į kabalą

„Studijuodami kabalą, žmonės ima aiškiai matyti, kokiame pasaulyje gyvena ir kas jiems daro įtaką. Jie įgyja jėgų, kuriomis gali teisingai veikti gamtą. Jie suvokia savo įtaką ir gamtos atsaką į ją.“

MEILĖ – IŠŠIFRUOTA

Ir vėl artėja šv. Valentino diena su savo raudonos spalvos gausa – raudonos gėlės, raudonos širdelės ir netgi raudoni pliušiniai meškučiai. Kabala meilės sampratai suteiks kiek kitokį, akis atversiantį gaivų atspalvį.

Idomu, kad niekas nėra visiškai tikras, iš kur atsirado šv. Valentino diena. Jos paini istorija nukelia mus į senąsias pagoniškas derliaus šventes, graikų mitologiją, į dramatiškus istorijos vingius Romos imperijoje, krikščionių bažnyčią ir netgi nurodo į kelis itin tragiškus įvykius. Bet, svarbiausia, norime to ar ne – tai kasmetinis Vakarų pasaulio priminimas apie niekad neišsėmiamą temą – meilę.

Meilė – tai, ką jau žinome

Vieniems ši diena – puiki galimybė pabūti kartu su savo partneriais, padovanoti jiems gėlių ar šokolado ir patogiai įsitaisius pasimėgauti romantišku filmu. Kitiems – varginanti, ilga die-

na bandant išvengti „erzinančių porelių“, ignoruojant raudonas širdeles, kurios, kad ir kur nueitum, grėsmingai vypso tarsi sakydamos: „Meilė vien tam, kad iš tavęs pasityčiotų“.

Nesvarbu, kuriai kategorijai priklausome, nors kartą tikrai buvome karštai, beviltiškai įsimylėję. Meilė akla. Kai mylime, nematome jokių mylimo žmogaus trūkumų, pateisiname viską, ką jis daro, ir regime vien tik gerąsias jo savybes. Tačiau daugelis iš mūsų žino, kad galų gale „meilės burbulas“ sprogstas, ir žvelgdami atgal savęs paklausiamo: „Nejau ta meilė tebuvo iliuzija? Kodėl dabar nesijaučiu taip gerai, kaip jaučiausi įsimylėjęs?“

Meilė – kas ji yra iš tikrųjų

Laimei, kabala šią meilės dilemą sprendžia naujoviškai. Pirmiausia, kabalistai paaiškina, kad ne šiaip sau patirdami „tą meilę“ jaučiamės gerai, – taip yra dėl to, jog mūsų jausmai kito žmogaus atžvilgiu atitinka vidinę Gamtos savybę.

Mylėdami susijungiame su teigiama savybe, kuri suteikia gyvastį ir susieja visas tikrovės dalis. Kabiloje ši savybė vadinama „meile“ arba „davimu“, be to, aiškinama, kad ji jungia visus tikrovės elementus: tiek mineralus, augalus, gyvūnus, tiek ir žmogaus vidinio pasaulio potyrius.

Visos Gamtos dalys turi šią uni-

versalios meilės savybę – išskyrus žmogų. Kitaip tariant, žmogus vienintelis negauna šios savybės automatiškai, kaip kad negyvoji gamta, augalija ar gyvūnija. Mes, žmonės, esame išimtis ir galime elgtis kaip tinkami – mylėti ar nekęsti, duoti ar imti ir t. t.

Kai priešinamės meilei

Esame linkę veikti prieš bendrąją Gamtos savybę ir tai yra visų negatyvių mūsų potyrių priežastis. Kažkodėl paprastai manome, kad jausimės geriau, jei veiksime, siekdami gauti naudos sau, netgi kitų sąskaita. Susitelkiame į „man, man, man“, „kaip aš galėčiau pasijusti geriau?“, „ką turėčiau daryti, kad savo gyvenime įgyčiau daugiau pinigų/garbės/galios (pasirinkite patys)?“ Daugelis žino, kad toks kelias į „laimę“ grįstas varžymusi, pavydu, vienišumu ir skausmu.

Akivaizdu, kad mylėdami, kai visos mūsų mintys nukreiptos į kitą ir kai vien tik tuo kitu tesirūpiname, jaučiamės priešingai. Įsimylėjus mūsų galvoje tesusuka vienintelė mintis – „Ką galiu padaryti, kad mylimajam būtų geriau?“

Jei kasdienybę nors akimirka padėtume po padidinamąjį stiklu ir pažvelgtume į save iš platesnės perspektyvos, nesunkiai išvystume, kad geriausiai jaučiamės tada, kai esame harmonijoje su meilės savybe. Vėlgi – taip yra dėl to, kad savo „vidinį dažnį“ suderiname su visos Gamtos dažniu, su visos visatos tėkme.

Ir apie tai kalba ne tik kabala. Jei paklaustumėte biologo ar botaniko, jie sutiktų, kad visi gyvi or-

ganizmai paklūsta „meilės dėsniui“, nes visos organizmo dalys sąveikauja pagal atidavimo principą, kuomet nuolatos vienos kitoms duoda. Kiekviena ląstelė gyvena tam, kad užtikrintų viso organizmo pagrindines funkcijas, gerovę bei gyvybingumą.

Mūsų kūnai taip pat natūraliai paklūsta šiems gamtos dėsniams, nes kūno funkcijos yra gyvūniame lygmenyje. Vien tik sąveikaudami žmogaus lygmenyje – savo mintimis ir jausmais – pakrypstame į kitą pusę. Žmogaus lygmuo mumyse – tai ta vieta, kur jaučiame savąjį „Aš“, savo tapatumą ir nuolatinį rūpestį savimi. Kadangi šioji mūsų dalis sutelkta į asmeninius interesus ir naudą sau, tai dažniausiai praziūrimo faktą, jog pasaulis yra integrali, tarpusavyje susijusi ir priklausoma visuma.

Kitaip tariant, nepastebime, kad kito žmogaus patiriamas malonumas ar skausmas yra neatsiejamai susijęs su tuo, ką jaučiame patys, ir kad mūsų gerovė tiesiogiai priklauso nuo kitų žmonių gerovės. Kabala leidžia pakeisti požiūrį ir pro padidinamąjį stiklą pasižvalgyti, kas vyksta. O tada išvystame, kad Gamtos absoliučios meilės dėsnis – visapusis, prigimtinis, natūralus dėmesys ir rūpestis – toli gražu nėra realizuotas žmogaus lygmenyje.

Begalinė meilė – pasiekus harmoniją su Gamta

Jei pakeisime kryptį ir imsime su visais elgtis pagal gamtos davimo dėsni, tada be perstojo, ne vien probėgšmais, patirsime tą nuostabų „meilės“ jausmą, o suvokę, jog esame vieni su kitais susiję tarsi ląstelės kūne, atsidursime Gamtos tėkmėje kaip integralūs jos elementai. Tiesiog susiliesime su visa Gamta ir mūsų santykis su ja – su viskuo, kas mus supa, – bus tyra meilė.

Harmonijos su Gamta pasiekimas žmogaus lygmenyje leis mums pajauti tai, kas kabiloje vadinama „begalybe“, – begalinę meilę, džiaugsmą, ramybę. Šis jausmas įvardijamas „begalybe“, nes kai jį išgyvename, ribos tarp mūsų tiesiog išnyksta ir mes tikraja to žodžio prasme jaučiame kitus, lyg jie būtų mūsų dalys.

Todėl meilės ir davimo santykis nėra paprastas požiūrio pakeitimas, tai esminis mūsų gyvenimo kokybės pakėlimas bei suvokimo išplėtimas. Tad galbūt per šv. Valentino dieną, užuot burbėję ant „erzinančių porelių“ ir svarstę, kodėl taip nenusisekė su buvusiuoju, prisiminkime beribę meilę, kurią galime patirti, jei tik gavimą pakeisime davimu.

Pagal www.kabtoday.com

Pasaulinė kabalos akademija yra pelno nesiekianti organizacija, kurios pagrindinis uždavinys – skleisti fundamentalias žinias apie pasaulėdaros sistemą bei žmogaus prigimtį. Šios žinios padės žmonijai teigiamai keistis ir rasti tinkamiausią civilizacijos vystymosi kelią.

www.kab.tv

www.kabbalah.info

„Turime žiūrėti į mūsų laikus kaip į ypatingą etapą, nušviestą artėjančių permainingų prošvaiste. Tai posūkis žmonijos istorijoje, perėjimo į amžiną ir tobulą egzistavimą taškas, iš anksto gamtos užprogramuota žmonių giminės vystymosi viršūnė.“

TĖVAI IR VAIKAI: AR PRIEŠPRIEŠA NEIŠVENGIAMA?

Kodėl šių dienų tėvai neauklėja vaikų taip, kaip mes – močiutės ir seneliai – auklėjome savuosius? Matome, kad vaikai prideramai neauklėjami, nežino, kas leistina, o kas ne, bei daro ką nori.

Esmė ta, kad šiandien auganti jaunoji karta neturi analogo praeityje. Ir sielos, kurios nusileidžia į pasaulį dabar, yra visiškai kitokios. Šios sielos ypač svarbios ir didelės, todėl būtina jas atitinkamai užpildyti.

Mes tai matome iš vaikų hiperaktyvumo, jų reikalavimų, požiūrio į gyvenimą. Jie dažniau klausia „dėl ko“, užuot klausę „kodėl“ ar „kaip“. Mes visada klausėme: kaip padaryti, kaip pasiekti? Mums reikėjo žinoti, koku būdu gyvenime ko nors pasiekti. Žinoma, skirtumų tarp kartų buvo visada. Bet dabartinė karta neklausia, kaip žengti į priekį, jie klausia: dėl ko? Tai gi jiems rūpi tikslas.

Štai čia ir kyla problema, nes mes nežinome, kaip jiems paaiškinti. Galiausiai tarp kartų susidaro milžiniškas atotrūkis. Mes iš tikrųjų patiriame didelę visą pasaulį apėmusią auklėjimo krizę. Todėl dabar ir atsiskleidžia kabalos mokslas, kuris skirtas tarnauti visiems. Ir jei mes pasitelkę jį auklėsime jaunąją kartą, pasieksime tikslą, dėl kurio ir buvo sukurtas žmogus. Šio tikslo esmė – Aukštesniosios jėgos (arba Kūrėjo) atskleidimas mūsų pasaulyje ir susiliejęs su Juo. Tai visiškai pakeis mūsų gyvenimą: nesijausime esantys pačiame žemiausiam lygmenyje ir pačioje beviltiškiausioje situacijoje.

Vienoje iš pamokų Jūs pasakėte, kad vaikams negalima sakyti: padarysi – gausi. Jeigu toks auklėjimas neteisingas, tuomet koks gi yra teisingas?

Teisingo auklėjimo principas paprastas: visiškai nenurodinėti vaikui, ką daryti, o tik pasakyti, kaip daryti, jei jis to klausia. O jei neklausia? Visomis įmanomomis gudrybėmis ir užuolankomis pažadinti jame teisingą norą daryti tai, kas būtina. Inicijatyva visada turi kilti iš vaiko.

Kokia yra posakio „paauglį auklėk atsižvelgdamas į jo kelią“ prasmė? Mes patys turime suprasti paauglio norą taip, kad ir

Kabalistas Michaelis Laitmanas atsako į klausimus apie tėvų ir vaikų santykius, auklėjimo problemas bei nesusikalbėjimo priežastis.

Jis pats jį suprastų bei pats to panorėtų. Tada jis ateis ir pareikalaus tokio auklėjimo. O kai verčiame vaikus, spaudžiame juos, jėga perduodame jiems šiek tiek žinių ar įgūdžių, matome, kad užauginame suluošintą kartą. Toks kelias neteisingas.

žinių, idant įgytų profesiją, bet neugdome asmenybių!

Žinių kiekis, kurį jaunuolis įgijo ar neįgijo, šiandien neturi reikšmės, nes atskirų mokslų ir specialybių žinios nuolatos kinta. Anksčiau žmogus įgydavo specialybę visam gyvenimui, o da-

nia, kad jiems ko nors trūksta, jie turi viską: saldumynų, televizorių, futbolą, kompiuterį – viską, ko tik nori, išskyrus supratimą – dėl ko jie gyvena? Tai sukelia jų prievartos ir agresijos proveržį vyresniosios kartos atžvilgiu.

Kodėl apskritai esti skirstymas

Viskas vyksta ir realizuojasi tik sulig žmogaus noru. Mes teturime padėti rasti teisingam norui.

Nuo kokio amžiaus galima pradėti auklėti vaikus? Yra teigiančių, kad iki 5 metų juos reikia lepinti. Kada pradėti juos auklėti kaip suaugusius?

Kaip suaugusius – niekada! Vaikų neįmanoma auklėti taip kaip suaugusių. Kiekvienas vaikas auklėjamas nuo pirmosios gimimo dienos. Bet prieš tai reikia auklėti tėvus, kitaip kokį auklėjimą jie suteiks vaikams?

Kiekvienam vaikui kiekvieną dieną ir kiekvieną amžiaus tarpinę būtinas atitinkamas auklėjimas: tėvai ir auklėtojai su vaiku turi būti vieningi ir žinoti tikslą, kurį jam reikia pasiekti. Problema ta, kad auklėjimą apribojame mokymu, o tai net nėra auklėjimas. Auklėjimu vadinamas žmogaus formavimas, bet mes to nedarome. Matome, kad jaunimas mokykloje gauna tam tikrą kiekį informacijos apie pasaulį ir

bar jis priverstas kas keleri metai ją atnaujinti. Šiandien ne žinios svarbiausia. Jei specialybė ir žinių įgijimas nėra svarbiausi dalykai, tai kas yra svarbu? Svarbu būti asmenybe, Žmogumi.

Auklėjimas – tai Žmogaus formavimas iš tos būtybės, kurią šiame pasaulyje vadiname žmogumi. Jeigu jis gyvens visuose pasauliuose, žinos Kūrėjo tikslą ir sugebės jį pasiekti, – jam daugiau nereikės persikūnyti. Toks yra teisingas auklėjimas.

Kodėl jaunoji karta taip negatyviai nusiteikusi vyresnių žmonių atžvilgiu? Kodėl jų neklauso ir agresyviai reaguoja į visus patarimus?

Tai tiesa. Ir ši karta, matyt, yra teisi, nes ankstesnioji karta nepaliko jai to, ko ši nori. Ką mes duodame jaunajai kartai? Ne tai, ko jie nori ir ne tai, kam jie skirti. Mes nepasirėngę naujos kartos iššūkiams, nesuteikiame to, kas jai iš tikrųjų būtina. Jaunimo gyvenimas labai sunkus. Tai nereiš-

į ankstesniąją ir naująją kartas? Todėl, kad ankstesnioji karta turi perduoti naujai žinias apie gyvenimą. Kitaip tariant, kam žmogui tėvai? Na, gerai, išaugau iš vystyklų, šiek tiek pramokau, kaip įsikurti gyvenime, ir tai viskas, ką jie man davė? Jie turi perduoti man žinias apie gyvenimą: kaip man gyventi, kur aš esu, kodėl, dėl ko man duotas šis gyvenimas? Tačiau viso to aš iš jų negaunu!

Bet dauguma žmonių patys nežino atsakymų į šiuos klausimus.

Bet ar dėl to, kad patys nežino, atleidžia juos nuo pareigos tai man suteikti? Tegul ir patys ieško! Jie paleido mane į šį pasaulį ir čia tarsi paliko mane.

Taip jaučiasi vaikai?

Taip. Mes matome, kad jie neprisirėšę prie tėvų. Tarp jų tvyro kažkokia įtampa. Vaikas pareina namo, kažko užkremta, o toliau gyvena savo gyvenimą. Tėtis ir mama jam yra tiesiog mašinos, tenkinančios jo kūno poreikius.

Su visu kitkuo – jo siela ir vidiniais poreikiais – jie apskritai neturi nieko bendra! Kas apskritai jie tokie? Kažokie dinozaurai, jį aptarnaujantys namų robotai. Taip iš tiesų tėvai atrodo vaikų akyse!

O argi gali būti kitaip?

Jei tėvai patys savo laiku būtų gavę kitokį auklėjimą, būtų kitaip. Viena, jei vaikai mato, kad jų tėvai domisi gyvenimo prasmės ir tikslo klausimais, diena iš dienos tobulėja, gali jiems atsakyti į bet kurį klausimą... Gali paaiškinti, kas vyksta pasaulyje, kur krizės ir kitų problemų priežastys, ką reiškia gyvenimo ir pasaulio pabaiga.

O jei vaikai mato ir jaučia tėvų menkumą – skyrybos, narkotikai, betikslis laiko švaistymas, išikvotas gyvenimas (juk šių dienų vaikai labai nuovokūs), jie tuo ir grindžia savo santykius su tėvais. Todėl kitos išeities nėra – tėvai turi suprasti, kad dėl vaikų jie ir patys turi lavintis.

Kaip auklėti vaikus: remiantis altruistinėmis vertybėmis, apie kurias kalba kabala, ar remiantis tomis savybėmis, kurių reikia norint išgyventi dabartiniame egoistiniame pasaulyje?

Reikia auklėti tik altruizmo pagrindu, nes tai tikrasis gamtos dėsnis. Nereikia manyti, kad egoistas daugiau pasieks gyvenime. Galutinis rezultatas – ne jo naudai.

Jei norite suteikti savo vaikams pasitikėjimo ir nukreipti teisingu gyvenimo keliu, reikia mokyti juos būti altruistais. Tai nereiškia – viską atiduoti kitiems. Bet jie turi žinoti, jog meilė ir davimas artimui vardan to, kad būtų pasiektas kūrimo Tikslas – atidavimas Kūrėjui, savybių su Juo supanašėjimas bei susiliejęs su Juo – ir yra žmogaus paskirtis. Mes įsitikiname, kad vaikai pajėgūs priimti tokį mokymą ir diegti jį savo gyvenime. Tiesiog nesuvokiame, kokie vaikai imlūs, kaip jie tuo persiima ir paverčia savo gyvenimo filosofija.

Jei vaikui taps aišku, dėl ko egzistuoja pasaulis ir kas darosi su juo pačiu, jei jis supras, kad žmonės klysta ir galų gale turės gavimo savybę pakeisti atidavimu, tada

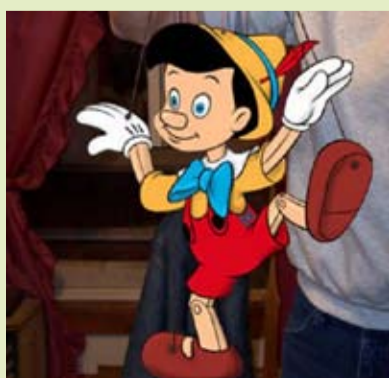
▶ Nukelta į 8 psl.

BURATINAS

Kartą vienas dailidė paėmęs paprasčiausią pliauską iš jos išdrožė lėlę. Toji lėlė pajuto tašką širdyje – tarsi jai kažko trūktų, ir todėl leidosi ieškoti kito pasaulio. Už drobinės uždangos, ten pat, kur gimė ir gyveno, Buratinas aptiko duris į kitą, stebuklingą pasaulį. Bet

neturėjo raktų joms atrakinti. Savo gyvenimą jis paskyrė to raktų paieškai. Jis ėjo paprasčiausiu keliu, manydamas, kad raktą gali turėti kiekvienas – ir lapė, ir katinas, ir visi kiti nusidėjėliai. Tačiau įsitikino, kad jokio raktų jie neturi. O raktas – guli čia pat šalia.

Aptikęs raktą Buratinas atvėrė už drobės esančias duris ir pateko į stebuklingą pasaulį.

O ten atrado save – gyvą, plakančią širdimi. Tai įvyko tik todėl, kad tikslo siekė paprastai ir patikliai. Buratinas suprato, kad yra padarytas iš paprasčiausios pliauskos, bet saugojo savo tašką širdyje ir ėjo pirmyn.

Mes esame lygiai tokioje pat situacijoje. Mus supa ištisas pasaulis. Bet turime pajusti, kad šis pasaulis slepia paslap-

tingą uždangą. Reikia pažvelgti už tos uždangos ir ten rasti duris. Nors jos užrakintos, turime surasti jų raktą. Šį raktą rasime tik su sąlyga, kad jausimės ne protingesni už Buratiną ir tiesiog ieškosime raktą į stebuklingą pasaulį. Čia yra ko pasimokyti. Protingas tas žmogus, kuris stengiasi būti paprastas.

MICHAELIS LAITMANAS

